

ET SØNDERKNUST HJERTE

O. Hallesby - "Helliget Herren og andre taler"

„I Højhed og Hellighed bor jeg og hos den sønderknuste i Aanden bøjede, for at genoplive de bøjedes Aand og kalde de sønderknusles Hjerter til Live“. [Esajas 57, 15](#).

Menneskene fylder Verden med deres Synd. Synd af alle Slags og af alle Grader. Bevidst Synd og ubevidst Synd. Individuel Synd og social Synd. National Synd og international Synd. Aabenbar Synd og skjult Synd. Hemmelig Synd, som skjuler sig i Mørket. Og fræk Synd paa aaben Gade.

Aa, hvor der dog syndes i denne Verden! Hvad Gud maa se paa, Nat og Dag! At han kan taale os Mennesker! Han er ubegribelig, ogsaa naar vi ser ham fra den Side.

Men det værste ved Mennesket er ikke, at det øver Synd.

Det Hjerte, som Mennesket bærer i sit Bryst, er værre end al den Synd, som Mennesket øver.

„Indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte, udgaa de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Utérlighed, et ondt Øje, Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed“ ([Markus 7, 21. 22](#)).

Se her har Jesus peget for os ned i den stadig rindende Kilde, hvorfra Synden flyder ud over Jorden og gør den til en Helvedes Forgaard.

Og alligevel er det værste ved Hjertet ikke dette, at det er fuldt af Synd.

Det værste ved Hjertet er dets Haardhed, dets Uvilje og Genstridighed mod Gud. Det er haardt af Naturen. Og det gør sig haardere og haardere mod Gud.

*

De fleste Mennesker lever deres Liv langt borte fra Gud. I vort Land, som i de fleste andre kristnede Lande, er det jo en uhyggelig stor Procent af Folket, som praktisk talt aldrig hører Guds Ord. Og man kan vel befrygte, at de, som ikke hører Ordet, de læser det vel næppe heller derhjemme. Og det er vel sandsynligt, at de heller ikke beder.

Det er jo trist. Ja, saa sørgeligt, at vi føler os ganske hjælpeløse overfor denne Guds fjernhed.

Men det værste ved disse Mennesker er ikke, at de er gudfjerne. Det værste er, at de vil være det. At de ønsker at undgaa Gud og hans Ord.

Saa er der andre, som søger Gud.

De gaar i Kirke maaske hver Søndag. Mange gaar ogsaa til Alters. De læser ogsaa i Bibelen, kan hænde hver Dag. Og de beder en lille Bøn, et „Fadervor“ eller saa. Men Hjertet er haardt.

De søger ikke Gud for at finde ham. Tværtimod bruger de deres Gudsdyrkelse til at værges sig mod et personligt Møde med den levende Gud.

De udnævner sig selv til Kristne og skænker sig selv Syndernes Forladelse. Men omvende sig vil de ikke. Hører de engang imellem Ordet om Omvendelse, irriterer det dem i høj Grad. Og de gør deres Hjerter haarde imod den naadige Gud.

Saa er der dem som ser, at de maa omvende sig. De bøjer sig for Bibelens Sandhed: *„Uden at I omvender eder og bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige“* ([Matth. 18,3](#)).

Og de indrømmer, at de er uomvendte.

Men naar Kaldet til Omvendelse møder dem, saa gør ogsaa de deres Hjerter haarde. De udsætter det at omvende sig. De siger: Jeg vil omvende mig, men ikke nu. Og saa er dette en Løgn.

Thi vil et Menneske omvende sig, saa maa han gøre det straks og ikke siden. Ligger en Mand i Havet og er ved at drukne, saa siger han ikke: „Jeg vil nok reddes, men ikke nu!“

Saa er der endelig dem, som ser, at det ikke gaar an at udsætte Omvendelsen. Men vær forvisset om, at ogsaa her møder vi det haarde og genstridige Hjerte.

Der er mange, som vil omvende sig, men de ønsker at slippe saa billigt som muligt fra det. Og saa

prøver de at tinge med Gud. Fred vil de have; thi de har det ondt nu. Men Opgør med Gud ønsker de ikke. Der er en lille Synd, et eller andet syndigt Forhold, som de ikke vil opgive. Og saa tinger de med Gud, om de kunde faa ham til at give dem Fred uden det fulde Brud med Synden og det redelige Opgør.

Andre gaar ind paa Opgøret, og de tænker ikke paa at smugle nogen Synd med ind i deres Gudsforhold.

Men se, hvor Hjerttet er haardt og genstridigt og uvilligt. De ønsker at være Kristne i Smag!

Og hør, hvor gode Grunde de kan anføre overfor Vorherre, naar han taler med dem om, at de maa bekende ham for Menneskene og ikke skamme sig ved ham.

De siger: Gudsforholdet er jo det intimeste og fineste i et Menneskes Liv. Og begynder man at tale om dette, saa bliver det blot en Profanation, en Vanhelligelse. Man vilde blot miste det hele. Nej, dette skal man kun tale med Gud om, siger det genstridige Hjerte.

Og føler man saa, at dette alligevel er i Strid med Herrens eget Ord ([Markus 8,38](#)), saa siger det genstridige Hjerte: „Hvad skal jeg bekende? Jeg maa da i alt Fald vente med at sige noget om dette, indtil jeg i mit Liv har vist, at der virkelig er sket en Sindsforandring med mig!“

Ja, Menneskehjerttet er i Sandhed haardt.

Intet Menneske kan blive en Kristen uden at faa sit haarde Hjerte knust.

Og det er Gud, som knuser Hjerttet.

Men det er et vanskeligt Stykke Arbejde, selv for Gud.

Da han skabte Universet med de utallige Solsystemer, sad han rolig paa sin Kongestol i Himlen og sagde blot et skabende Ord.

Og naar han skal styre hele det Mylder af Skabninger lige fra de vældige Kloder helt ned til de mindste Baciller, saa sidder han ogsaa rolig i sin Himmel og „*bærer alle Ting med sin Krafts Ord*“ ([Hebr. 1,3](#)).

Men da han skulde knuse det lille, men haarde Menneskehjerte, da kunde han ikke sidde paa sin Kongestol. Da maatte han forlade sin Himmel, gaa ned paa vor Jord, blive Menneske, lide og dø som en Forsoning for vore Synder.

Saa stort et Apparat maatte den almægtige Gud sætte i Gang, naar han skulde knuse det lille Menneskehjerte!

Ja, det er vel et mægtigt Under, naar Gud knuser det haarde Hjerte. Jo længere jeg lever, og jo mere jeg ser paa dette Under, desto større bliver det for mig. Og jeg er ikke sikker paa, om der sker noget større Under i os end dette, at Gud knuser vort stenhaarde Hjerte. Der er maaske kun eet Under, som overgaar dette, og det er Guds egen Fødsel som et Menneske.

Hvordan Gud gør det, kan jeg ikke sige.

Det er Vækkelsens Mystorium, Vækkelsens Under.

Og skønt jeg ved Guds Naade har oplevet dette Under for 30 Aar siden, saa kan jeg indtil i Dag ikke sige, hvordan Gud bar sig ad. Det eneste, jeg kan udtale mig om, er de Virkninger af Underet, som jeg oplevede i min Sjæl.

Alene Tidspunktet for Vækkelsen kan jo være saa gaadefuldt. De fleste Mennesker lever lange Tider af deres Liv tankeløst og forholdsvis uberørt af Guds Kald. Og det mærkelige er, at denne tankeløse Uberørthed ikke blot finder Sted under Medgang og Livets jævne rolige Forløb. Mange gennemlever svære Sygdomme og Sorger og anden Modgang, uden at Hjerttet knuses. Og bliver blot haardere og mere utilgængelige for Gud.

Men saa sker det pludseligt eller meget langsomt. Ofte uden at nogen ventede, at netop disse skulde naa frem til en Sindsforandring.

Men for dem selv kom det ikke mindre uventet.

De havde ikke bedt om at blive vakt. De havde hverken villet eller ønsket eller tænkt det. Derfor kom det ikke blot overraskende, men ogsaa ubelejligt for dem. Det er da ogsaa en af Grundene til,

at næsten alle vakte fristes til at udsætte Omvendelsen.

Vi tror, at Gud arbejder paa Synderen til enhver Tid, selv naar en Synder lever tankeløst og letsindigt.

Derfor tror vi ogsaa, at Vækkelsens korte Tid er længe og vel forberedt af Gud i en Synders tidligere Liv, uden at denne har anet det.

Men ogsaa dette er gaadefuldt og hemmelighedsfuldt. Ogsaa dette viser os, hvor vanskeligt det er selv for Gud at vække et Menneske, at knuse dets haarde Hjerte.

Det er forholdsvis korte Stunder eller Tider i et Menneskeliv, da Gud opnaar at faa det i Tale. Hele den øvrige Tid benytter Gud da til at forberede disse korte, men skæbnetunge Stunder, da Kaldet naar ind til Samvittighed og Vilje. Derfor raaber Profeten: „*Søg Herren, medens han findes, kald paa ham, den Stund han er nær!*“ ([Esajas 55, 6](#)). Den Stund Herren er nær, det er just Vækkelsens Stund. Det er Vækkelsens Under: „*Herren er nær.*“

Hvorfor er Herren ikke nær ved en Synder altid? Er det, fordi han ikke elsker en Synder lige højt til enhver Tid? Vi behøver blot at spørge saadan, saa har vi Svaret rede. Herren er uforanderlig i sin Qmsorg og Kærlighed. Naar han derfor ikke er en Synder lige nær til enhver Tid, saa er det, fordi han ikke kan være det. Herren maa altsaa gennem lange Tider og ved mange Midler forberede de korte Øjeblikke i en Synders Liv, da han kan komme denne saa nær, at Synderen er nødt til at høre Guds Røst.

Derfor er det i Vækkelsestiden, det uomvendte Menneske øver sine groveste Synder. Aldrig bliver hans Hjerte saa haardt som i Vækkelsestiden, hvis han da gør sit Hjerte haardt mod den hellige Overbevisning, han har modtaget.

Derfor lyder Advarselen ogsaa saa indtrængende: „*I Dag, om I hører Herrens Røst, da forhærd ikke eders Hjerter*“ ([Hebr.3. 15](#))!

*

Vækkelsens korte Stund er altsaa den Stund, Herren er nær. Og det vil igen sige dette, at Herren er nær, det er Vækkelsens Under.

I det Øjeblik, som Herren saa længe og saa møjsommeligt har forberedt, flytter han Synderen ind for sit hellige Ansigt. Og i det Øjeblik kan Synderen ikke undgaa at stilles for Guds Ansigt.

Det er det usigelig naadige ved Vækkelsen, at Gud ikke kaster nogen Synder ned i den evige Pine, uden først at have stillet ham for sit Ansigt og derved tvunget ham til at se Sandheden i Øjnene og til at besinde sig og vælge, om han vil lade sig frelse, eller han vil fortsætte sin usalige Vej imod Fortabelsen.

Nu maa Synderen vælge.

Han kan vælge, hvad han vil. Men vælge maa han. Eet af to. Enten at blive i denne Guds Nærhed eller at flygte fra den. Uden et Valg er han kommet ind i denne Vækkelsens hellige Guds nærværelse.

Og nu maa han selv afgøre, om han vil blive i den. De fleste Mennesker vil ikke leve deres Liv helt i Guds Nærhed. Og saa slaar de straks Sjælens Dør i Laas. De kan gøre det. Med deres Vilje kan de afbryde den Forbindelse med Gud, som Vækkelsen uden deres Vilje satte i Gang.

Men saa er der nogle, som ikke formaar at gøre deres Hjerte saa haardt. Egentlig vælger de ikke at blive i Vækkelsens Gudnærhed. Men deres Redning er, at de ikke afbryder den Forbindelse med Gud, som Vækkelsen har oprettet. Dermed fortsætter den vakte at leve i Vækkelsens Gudnærhed. Og det bliver hans Redning! Thi saa guddommelig er Gud, at Synderen blot behøver at opleve Gud, at leve i Guds Nærhed, saa knuses hans haarde Hjerte. Dette kan gaa rask, men som Regel tager det Tid. Og det gaar gerne gradvist.

I Guds Nærhed bliver vi alene.

Selv om vi sidder i en stor Forsamling, forsvinder Menneskene for os. Vi kan ikke længere gemme os for Gud

Det er mig, Gud taler til.

I Guds Nærhed bliver vi alle saa smaa.

Vi kender vor Afstand fra Gud. Og vi erkender, at Gud har absolut Ret over os. Her taler en til mig, som jeg maa høre, og som jeg ikke kan debattere eller akkordere med. Jeg har blot at høre og lyde.

I Guds Nærhed bliver vi alle saa syndige.

Vækkelsen fører os ind i et himmelsk Ovenlys, som til at begynde med føles ganske uudholdeligt.

Vore gamle Synder rejser sig imod os. Smaa Synder og store Synder. - Synder, som vi længst havde glemt, dukker op i Mindet og gør os saa pinende ondt. Og Lyset falder ikke blot bagover mod Fortiden, men ogsaa indover. Vi ser nu vor indre Synd. Og det, vi dér faar at se, er saa grufuldt, at vi ikke ved, hvor vi skal vende vore Øjne hen. Et bundløst og grænseløst Hav af Urenhed og Uhumskhed, Egenkærlighed, Forfængelighed, Pralesyge, Falskhed, Misundelse, Bitterhed, Had, Sanselighed og Uterlighed.

I Guds Nærhed faar vi ogsaa Gud at se.

Og da faar vi noget at se, som vi aldrig havde drømt om. Som alle Adams Børn gaar vi omkring med et Vrægebillede af Gud i vort Bryst. Vi mener, at han er streng og vanskelig at have med at gøre, at han er haard og brutal, saa at han næsten glæder sig ved at kaste Menneskene i Helvede, hvis de ikke pænt bøjer sig for hans strenge Vilje og lader sig frelse ind i hans Himmel. Og saa møder vi Gud! Den virkelige Gud!

Vi faar Gud at se, som han kommer os i Møde i Kristus. Og alle vore Vrangforestillinger maa falde een for een. Han er ingen grusom Tyran, men min bedste Ven. Han lod sig pine ihjel for at kunne hjælpe en Stymper som mig.

Og nu staar han hos mig, ikke som min strenge Dommer med Bebrejdelser og onde Ord, som jeg før tænkte. Nej, med Kærlighedens venlige og ømme Blik ser han paa mig, hvor syndigt jeg har handlet, og hvor ondt jeg har det.

Og saa taler han til mig. Det er mærkeligt, saa let det er at forstaa det, som han siger: „Du har det saa ondt. Og der er ingen andre, som kan hjælpe dig nu. Men lad mig faa Lov at komme til, saa skal jeg redde dig fra dit Livs store Ulykke, din Synd og din Skyld.

Men vi kan ikke bestemme os. Vi gaar der og nøler og ved ikke rigtig, hvad vi vil. Vi tager i alt Fald ikke mod hans udrakte Haand.

Men da ser vi, at denne Haand er gennemboret.

Og saa ser vi, at han græder over os.

Da er det svært at synde. Da er Synden besk og bitter. Før var Synden en munter Leg; nu er den grusom Alvor. Og det gør saa ondt i Samvittigheden, hver Gang man øver de gamle tilvante Synder.

Saa siger man til sig selv: „Nu skal det være slut!“ Og saa begynder man en energisk Kamp mod sine Synder. Og man er temmelig sikker paa, at mere skal der ikke til. Nu skal man nok blive et andet Menneske og leve et nyt Liv.

Saa meget større bliver dog Skuffelsen, naar man opdager, at dette ikke vil lykkes. Man fordømmer og foragter sig selv efter Nederlaget. Og man fatter det ene Forsæt kraftigere end det andet. Men lige galt gaar det.

Til at begynde med havde man let ved at undskylde sig noget. Det var de vanskelige Forhold og de gamle Kammerater, som var mest Skyld i, at det gik galt.

Men efter som Tiden gaar, maa man se Sandheden ind i Øjnene. Grunden til Nederlagene er ganske simpelt den, at man bærer i sig en Lyst til Synden, som er stærkere end alle ens gode Forsætter.

Denne Lyst til Synd behøver blot at komme ind i Fristelsens Helvedesild, saa stiger den øjeblikkelig til Kogepunktet, og dermed er det gode Forsæt sporeløst forsvundet.

Ja, der er vist intet, som er mere ydmygende for den vakte end hans Kamp. Han havde aldrig vidst, at han var en saadan Usling, som viljeløst drev med Strømmen, Lysternes hæslige og farlige Strøm. Men han oplevede endnu større Ting i Guds Nærhed. I sin Nød har dette vakte Menneske jo

forlængst vendt sig til Gud. Men ogsaa det faldt ham vanskeligt. Før havde han troet, at det skulde være saa enkelt og lige til at vende sig til Gud, naar han blot engang bestemte sig til at omvende sig. Men nu er det saa utroligt vanskeligt. Frimodigheden er ved at svigte ham.

Han ved nok, at Gud er naadig og tager imod Syndere. Men det er naturligvis omvendte Syndere, som har sagt sig løs fra deres gamle Synder og nu kommer til Gud med et redeligt og angrende Hjerte. Men saadan har han det jo ikke. Og det er netop det Spørgsmaal, som stadig piner ham: ”Kan man i det hele taget vende sig til Gud, saalænge man ikke er kommet klar af sine gamle Synder?”

Da er det, at Sorgen over Synden bliver ens første Trøst. Han føler det naturligt, at Gud er vred paa ham for hans Syns Skyld. Men naar Gud nu ser, hvor bedrøvet han er over sin Tilstand, mon han da ikke vil forbarme sig og tage imod ham alligevel?

Og jo mere Synden ængster hans oprørte Sjæl, jo mere Haab faar han om Naade hos Gud. Saadan kæmper han sig frem imellem Frygt og Haab i Vækkelsens første Tid.

Imidlertid vil disse umiddelbare og stærke Følelser efterhaanden aftage i Styrke. Sjælelivet er saadan indrettet, at det ikke kan bevæge sig længe i disse stærke Stemningers Højde. De Tanker, som til en Begyndelse gjorde et saa vældigt Indtryk paa Følelseslivet, bliver efterhaanden kendte og almindelige. Synderen ser fremdeles sin Synd og dens farlige Følger, men det gør ikke længere noget Indtryk paa hans Følelse.

Da bliver den vakte for Alvor urolig.

Han kan ikke engang angre sin Synd. Hans Hjerte er koldt som Is og haardt som Sten. Der staar i Bibelen om nogle Mennesker, som Guds Aand har forladt. Og nu spørger han sig selv: Mon jeg er en af dem, som Guds Aand har opgivet. fordi han saa, at jeg var helt umulig?

*

Se, nu er Hjertet knust!

Gud har gjort sit Under. Synderen har faaet Mumden lukket og er blevet skyldig for Gud. Nu har han ikke flere Undskyldninger at anføre. Og han har intet at indvende mod det, Gud nu siger til ham.

Nu forhandler han ikke med Gud om at faa Lov at beholde en eller anden Synd. Nu kæmper han paa Liv og Død med alle sine Synder. Og det er hans Lidelse og Sorg, ja Fortvivlelse, at han ikke kan slippe løs fra dem alle.

Og nu vil han ikke længere skjule nogen Synd. Han vil gøre Regnskabet op. Og nu frygter han blot for, at der skal være Svig i hans Aand.

Derfor krængede han gerne sit Hjerte, om det lod sig gøre, saa han kunde blive ganske vis paa, at der ikke var noget uopgjort tilbage derinde. Og nu argumenterer han sig ikke bort fra Kristi Forsmædelse længere. Han tager villigt Forsmædelsen paa sig og stiller sig midt ude i Kugleregnet. Nu kan Mennesker smile og le, ja haane og spotte, saa meget de vil. Han vil dele Forsmædelsen med sin Frelser.

Nu overgiver han sig til Gud.

Uden Betingelse og uden Krav. Det store, ja utroligt store for ham er nu, at Gud kan og vil tage imod ham. Ved Guds mægtige Under er han blevet en hjælpeløs Synder, som aldrig føler sig saa vel til Mode som ved Korsets Fod.

*

„I Højhed og Hellighed bor jeg - og hos den sønderknuste i Aanden bøjede for at genoplive de bøjecles Aand og kalde de sønderknustes Hjerter til Live“ ([Esajas 57, 15](#)).

Her fortæller Gud, hvor han bor.

Ved da ikke alle det? Aa jo, paa en Maade. Men ikke rigtigt. Derfor trænger vi til at faa det at vide af Gud selv.

„I Højhed bor jeg.“

Det er vigtigt for os at huske det, naar vi vender os til Gud i Bøn. Derfor vilde Jesus ogsaa have, at

vi skulde begynde vor Bøn med denne Tanke: „Fader vor, du, som er i Himlene.“

Vort Bønsliv, ja hele vort Liv paa Jorden vilde blive anderledes, hvis vi saa klart, at Gud bor i Himmelen. Men saa fortæller Gud i samme Aandedræt, at han ogsaa har en anden Bolig „hos den sønderknuste i Aanden bøjede.“

Han bor der, siger han.

Det Sted, hvor vi bor, kalder vi vort Hjem. Og saa fortæller Herren da her, at han føler sig hjemme i det sønderknuste Hjerte. Dette Hjerte er kært og værdifuldt for Gud.

Og det er sikkert saadanne Hjerter, Jesus tænker paa, naar han i Begyndelsen af sin Bjærgprædiken siger: „*Salige er de fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Salige er de, som sørger; thi de skal trøstes. Salige er de, som hungrer og tørster efter Retfærdighed; thi de skal mættes*“ ([Matth. 5, 3-6](#)).

Der er mange Guds Børn, som læser disse Ord med et dybt Suk. Før i Tiden var disse Ord næsten de kæreste, de vidste i hele Bibelen. I den Tid, da de ikke ejede andet end Hunger og Tørst og Sorg og Fattigdom. Hvor aabnede da disse Ord Naadedøren paa vid Gab for alle Stympere! Hvor var det dog en mild og lægende Salve paa Samvittighedens sviende Saar! De gav Mod, selv om man ikke havde andet end Nederlag at komme med.

Og nu synes disse Ord ligesom forandrede for disse Guds Børn.

De er blevet til truende Domsord. Naar Hjertet ikke hungrer og ikke tørster efter Retfærdighed, men efter alle mulige timelige Ting, hvad hjælper saa Guds Godhed og Naade. Har han ikke selv fældet Dommen over dem. „*Ve eder, I, som nu er mætte; thi I skal hungre. Ve eder, I rige, thi I har allerede faaet eders Trøst*“ ([Luk. 6, 24. 25](#)).

Naar Hjertet ikke sørger, men er koldt og haardt og ligegyldigt, hvad hjælper saa hele Jesu Forsoning? Selv om Jesus var død to Gange for Syndere, saa kan han dog ikke tilgive dem, som ikke engang bedrøves over deres Synder. Og naar der ikke engang findes nogen Fattigdom i Aanden - men Hjertet er mæt og fuldt af alt andet, saa der ikke findes Plads eller Trang til Guds Riges Goder, hvad hjælper det saa, at Naaden er gratis. I saadanne Tider er det ikke let at være et Guds Barn. Da er det heller ikke let at læse disse Ord fra Jesu Bjærgprædiken.

Man føler sig ganske isoleret baade fra Gud og hans Venner. Naar man ser og hører, at de andre troende Mennesker trøstes og mættes af Guds Ord, saa føler man Dommen dobbelt over sig selv. Man føler sig saa indefrosset i sin egen Hjertekulde. Og alt, hvad vi griber efter, bliver blot koldt ved, at vi rører ved det. Ja endog de andre troende bliver afkølede, naar vi kommer i Nærheden af dem, synes vi.

Hør nu, min Ven, hvad Gud siger!

Han bor i dit sønderknuste Hjerte. Han føler sig hjemme der.

„Nej, ikke hos mig! Mit Hjerte er ikke sønderknust mere,“ siger du.

Der er du nu saa heldig at tage fejl! Det er „det sønderknuste Hjerte,“ du misforstaar. Du er ikke klar over, hvordan det ser ud indvendig.

Hvis du tager et Glas og af al din Kraft slynger det i Gulvet, saa vil du faa at se, hvordan et sønderknust Glas ser ud. Det ligger der i tusinde Smaastykker. Og der findes ikke den Glarmester, som kan klinke det sammen igen.

Nøjagtigt saadan gaar det ogsaa med Hjertet, naar Gud knuser det. Det ligger der helt ituslaaet. Intet er helt, og det kan ikke sættes i Stand igen.

Tro og Kærlighed, Anger og Bedrøvelse, Bøn og Læsning, Offer og Forsagelse, Kamp og Sejr, alt er slaaet i Stykker for dig. Du sidder og ser paa Skaarene. Og synes, at det hele er haabløst. Og du glemmer, at det er Gud, som har knust dit Hjerte. For at faa Plads der. For at kunne bo der. For igen at føle sig hjemme der.

Det var nemlig gaaet dig som alle os andre. Efter at du havde faaet Liv i Gud og var taget ind i Guds fortrolige Samfund, begyndte du lidt efter lidt at glæde dig mere ved Naadens Frugter end ved

Naaden selv. I den følbare Naade, som du oplevede efter din Frigørelse, gik det i Grunden helt godt for dig at være en Kristen. Uden at du selv saa det, begyndte du at stole mere paa din Kristendom end paa din Frelser. Der kom noget selvfølgelig og selvsikkert ind over dit Gudsforhold. Du havde saa rigelig med Tro, at du næsten kunde dele ud til alle dine Omgivelser. Den hellige Frygt og Bæven var næsten blevet borte under al din aandelige Velstand.

Da maatte Gud redde dig.

Og saa knuste han dit Hjerte for anden Gang.

Og han gjorde det saa enkelt. Han skjulte blot sit Ansigt for dig et Øjeblik: *"Om en liden Stund skal I ikke se mig. - I skal græde og jamre; men Verden skal glæde sig. I skal være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde. Jeg skal se eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra eder"* ([Johs. 16, 19-22](#)).

Han tog ikke Naaden fra dig, men blot Følelsen af Naade.

Og saa sad du igen med Hjertets Tomhed og følte dig fjernt fra Gud, fuld af Uaandelighed, Kulde, Verdslighed og Haardhed. Og saa var du igen en af de fattige i Aanden. Thi fattig er den, som ikke har det nødvendigste. Og du, ja du havde intet. Du var plyndret og nøgen. Men nu var der igen Rum for Gud i dit Hjerte. Nu følte han sig igen hjemme hos dig. Thi nu havde du kun ham at klynge dig til. Nu havde du ikke saa mange og saa store Ord om alt dette. Thi det store hos dig var slaet i Stykker. Men Jesu Glæde var nu at se dine bønliche Blikke, som uden store Ord og Fagter hang ved hans Vunder og Saar. Han saa nu, hvorledes du stille og ydmygt fandt din Plads ved Korsets Fod.

Han saa nu det knuste Hjertes dybe Afhængighed af ham, „som er givet os til Visdom, Retfærdighed, Helliggørelse og Forløsning.“

Hvorfor føler Herren sig hjemme i dit knuste Hjerte? Fordi alene det knuste Hjerte kan ære og tilbede Korset og den korsfæstede. Kun det knuste Hjerte kan give Gud Ret i den knusende Dom, som hans Kors fælder over Slægten og den enkelte. Og kun det knuste Hjerte kan give Gud Ret i Korsets ubegribelige Naade og lade Naaden være og vise sig uafkortet, som den er.

Min sønderknuste Ven! Vi kan ikke ære Gud mere end ved at tro hans Naade. Netop derfor knuser han vort Hjerte.

(Afsnit fra "Helliget Herren og andre taler" af O. Hallesby - Lohse 1933 - Shafan 10-07-15)